

Zo rampzalig is Nederland niet

De ingezonden lezersbrieven van zaterdag 2 februari.

Brief van de dag: woningnood

Ik deel de mening van Erdal Balci in [zijn column van 31 januari](#) over de woningnood in Nederland niet. Hij noemt de huidige woningnood ‘een rat die aan de autonomie van de burger knaagt’, waardoor individuen van de 20ste eeuw worden teruggeworpen naar ‘de omstandigheden en de cultuur van 100 jaar geleden’. Onzin! Een groot deel van de bevolking woonde destijds opeengepakt in kleine kamertjes. Veelal grote gezinnen in slecht geïsoleerde en verwarmde ruimten, met nauwelijks sanitaire voorzieningen, geen elektriciteit en stromend water. In de veengebieden in Noord-Nederland en Brabant woonden mens en dier gezamenlijk in armzalige plaggenhutten.

advertentie

Van de tragische voorbeelden die hij noemt ben ik niet onder de indruk: het lieve fotomodel met de prachtige rode haren die, midden in de scheiding, noodgedwongen weer in de krappe behuizing van haar moeder moest trekken; de vriend die 3 jaar na zijn scheiding nog steeds een schuur in Utrecht bewoont; al degenen die noodgedwongen hun scheiding moeten uitstellen; de beklagenswaardige vrouw die dagelijks drie uur onderweg is voor haar werk...

Ja, scheiden geeft altijd een hoop gedoe, maar eerlijk gezegd heb ik vooral te doen met de moeder van het fotomodel. Mijn reistijd naar school kostte mij destijds vier uur per dag: stuk fietsen, per pont de Rijn over, bus, overstappen op de tram, stukje lopen. Mijn man was jarenlang ruim drie uur (exclusief files) onderweg om op zijn werk te komen, en hij was

bepaald niet de enige. Wel lastig, maar het was niet anders en je maakte er het beste van.

Balci heeft het over mensen die zich vastklampen aan steden waar ze diep geworteld zijn, over een veldslag van mannen en vrouwen die vechten voor zelfbehoud en in hun val hun kinderen meesleuren, de wanhoop van mensen die alles op alles moeten zetten om te kunnen blijven in steden waar ze opgroeiden, en een overheid die geen boodschap heeft aan onze meest wezenlijke problemen...

Dat is nogal wat. Ik kan me voorstellen dat het buitengewoon vervelend is wanneer je, door economische of privé omstandigheden, gedwongen bent een (paar) honderd kilometer te verhuizen. Soms zit het mee, soms niet. Als je niet in een dure stad kunt wonen, dan verhuis je. Een dorp een eind(je) verderop is geen donker Afrika. Wat mij het meest stoort, is dat Balci stelt dat onze autonomie wordt aangetast. Binnen de grenzen van het mogelijke zijn we zo autonoom als wat. Het is een van onze grootste - verworvenheden. Maar we leven niet in het aardse paradijs.

Maria Quist, Dwingeloo

Volledige tekst van het artikel **Zo rampzalig is Nederland niet**

Woningnood

Over het algemeen lees ik met waardering de columns van Erdal Balci. Zijn mening over de woningnood in Nederland in de column van 18 januari deel ik echter niet. Balci noemt de huidige woningnood 'een rat die aan de autonomie van de burger knaagt', waardoor individuen van de 20ste eeuw worden teruggeworpen naar 'de omstandigheden en de cultuur van 100 jaar geleden'. Onzin! Een groot deel van de bevolking woonde destijds opeengepakt in kleine kamertjes. Veelal grote gezinnen in weinig, slecht geïsoleerde en verwarmde ruimtes, nauwelijks sanitaire voorzieningen, geen elektriciteit en stromend water. In de veengebieden in Noord-Nederland en Brabant woonden mens en dier gezamenlijk in armzalige plaggenhutten.

Van de tragische voorbeelden die hij noemt ben ik niet onder de indruk: het lieve fotomodel met de prachtige rode haren die, midden in de scheiding, noodgedwongen weer in de krappe

behuizing van haar moeder moest trekken; de vriend die 3 jaar na zijn scheiding nog steeds een schuur in Utrecht bewoont; al degenen die noodgedwongen hun scheiding moeten uitstellen; de beklagenswaardige vrouw die dagelijks 3 uur voor haar werk onderweg is...

Ja, scheiden geeft altijd een hoop gedoe, maar eerlijk gezegd heb ik vooral te doen met de moeder van het fotomodel. Mijn reistijd naar school kostte mij (e.a.) destijds 4 uur daags: stuk fietsen, per pont de Rijn over, bus, overstappen op de tram, stukje lopen. Mijn man was jarenlang ruim 3 uur, (excl. files) onderweg om op zijn werk te komen, en hij was bepaald niet de enige. Wel lastig, maar het was niet anders en je maakte er het beste van.

Balci heeft het over mensen die zich vastklampen aan steden 'waar ze diep geworteld zijn', over een veldslag van mannen en vrouwen die 'vechten voor zelfbehoud' en 'in hun val hun kinderen meesleuren', de wanhoop van mensen die alles op alles moeten zetten om te kunnen blijven in steden waar ze opgroeiden, en een overheid die geen boodschap heeft aan onze 'meest wezenlijke problemen...'

Dat is nogal wat. Ik kan me voorstellen dat het buitengewoon vervelend is wanneer je, door economische of privé omstandigheden, gedwongen bent een (paar) honderd km te verhuizen. Maar soms zit het mee in het leven en soms zit het tegen. We hebben in Nederland een overheid die aardig goed voor ons zorgt, maar dat wil niet zeggen dat we al onze noden en behoeften op de overheid kunnen afwentelen. Wanneer het financieel niet langer verantwoord is om in een dure stad te wonen, ook al ben je er nog zo geworteld, dan verhuis je. Een dorp een eind(je) verderop is geen donker Afrika.

Wat mij het meest stoort is dat Balci stelt dat onze autonomie wordt aangetast. Nederland staat als verzorgingsstaat ergens in de top 5 en binnen de grenzen van het mogelijke zijn we zo autonoom als maar wat. Het is een van onze grootste verworvenheden. Maar we leven niet in het Aards Paradijs. Het ontslaat de inwoners niet van hun verantwoordelijk om zelf keuzes te maken en eigen creativiteit en talenten te gebruiken. Klagen en zeuren schiet niet op, geen goed voorbeeld ook voor eventuele kinderen. Zoek zelf een oplossing binnen de mogelijkheden. Als de nood aan de man/vrouw is, kan een mens veel meer dan hij/zij zich realiseert.

Maria Quist, Dwingeloo